

Dosarul nr. 2ra-1704/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Buiucani (jud. C. Valah)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. Iu. Cimpoi, I. Secieru, A. Danilov)

ÎNCHEIERE

25 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de Ion Bolocan și Ministerul Justiției al Republicii Moldova

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ion Bolocan împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost respinse apelurile declarate de Ion Bolocan și Ministerul Justiției al Republicii Moldova și menținută hotărârea din 19 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani

constată:

La 26 septembrie 2018, Ion Bolocan a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM, intervenienți accesorii Consiliul mun. Chișinău, Primăria mun. Chișinău și executorul judecătoresc Radu Ciuchitu cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la data de 28 decembrie 2009 s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ și acordarea lotului pentru construcția casei de locuit.

A menționat că prin decizia din 8 februarie 2011 a Curții de Apel Chișinău, acțiunea înaintată a fost admisă integral, a fost anulată decizia Consiliului mun. Chișinău nr. 10/19 din 22 octombrie 2009, a fost obligat Consiliul mun. Chișinău să-i acorde un lot pentru construcția casei de locuit.

În baza deciziei din 8 iulie 2011 a Curții Supreme de Justiție, decizia din 8 februarie 2011 a Curții de Apel Chișinău a fost menținută, astfel încât aceasta a devenit definitivă și irevocabilă.

Prin încheierea nr. 073-459/12 din 22 februarie 2012, de către executorul judecătoresc Radu Ciuchitu a fost intentată procedura de executare silită a documentului executoriu, fiind somat debitorul - Consiliul mun. Chișinău să execute documentul executoriu.

Necătând la faptul că executorul judecătoresc a expediat copia autenticată a documentului executoriu, somația și încheierea, precum și ignorând caracterul obligatoriu a cerințelor executorului judecătoresc, debitorul nu a executat documentul executoriu.

Astfel, la data de 25 aprilie 2013, dânsul a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM, intervenienți accesorii Primăria mun. Chișinău, Consiliul mun. Chișinău, executor judecătoresc Radu Ciuchitu cu privire la repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Prin hotărârea din 22 iulie 2013 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău, acțiunea intentată a fost admisă. A fost constatată violarea art. 6 al CEDO urmare a încălcării termenului rezonabil de executare a hotărârii judecătorești irevocabile din 8 iulie 2011. A fost dispusă încasarea din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor al RM cu titlu de prejudiciu moral în beneficiul său a sumei de 15000 de lei.

Prin decizia din 15 octombrie 2013 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Ministerul Justiției al RM și modificată hotărârea din 22 iulie 2013 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău prin micșorarea cuantumului prejudiciului moral încasat în beneficiul său de la 15 000 de lei la 5000 de lei, în rest hotărârea a fost menținută, iar prin încheierea din 13 februarie 2014 a Curții Supreme de Justiție recursurile declarate de către dânsul și Ministerul Justiției al RM au fost considerate inadmisibile.

A evidențiat că la 2 decembrie 2013, executorul judecătoresc Radu Ciuchitu a emis încheierea nr. 073-459/12, prin care a dispus încă o dată obligarea Consiliului mun. Chișinău de a anula actul administrativ și de a-i atribui un lot de pământ pentru construcția casei de locuit, însă nici de această dată Consiliul mun. Chișinău nu a executat cerințele înaintate de executorul judecătoresc și nici nu a motivat sub nici o formă neglijarea obligațiilor sale legale.

A relatat că la 11 februarie 2014, prin scrisoarea nr. 01/1-09-363, a fost informat de către Primăria mun. Chișinău, Direcția generală arhitectură, urbanism și relații funciare despre faptul că un proiect de decizie privind atribuirea în proprietatea sa privată a unui lot de pământ pentru proiectarea și construcția casei de locuit a fost elaborat și transmis prin demersul nr. 01/1-10-2521 Direcției juridice a Primăriei mun. Chișinău spre examinare și coordonare.

A menționat că la 4 martie 2014 și repetat la 6 august 2014, s-a adresat cu cereri către Primăria mun. Chișinău și Consiliul mun. Chișinău în vederea informării despre mersul executării încheierii executorului judecătoresc Radu Ciuchitu nr. 073-459/12 din 2 decembrie 2013, precum și informarea nemijlocit referitor la etapa de examinare a proiectului de decizie privind atribuirea în proprietatea sa privată a unui lot de pământ pentru proiectarea și construcția casei de locuit particulare.

Însă până în prezent nu a primit niciun răspuns din partea Consiliului mun. Chișinău și Primăriei mun. Chișinău cu privire la executarea documentelor executorii enunțate.

A mai indicat că neexecutată a rămas și încheierea nr. 073-245r/14 din 5 mai 2014 emisă de executorul judecătoresc Radu Ciuchitu, prin care a fost obligat repetat Consiliul mun. Chișinău să execute prevederile titlului executoriu.

A relevat că la 28 octombrie 2014, a depus o plângere la Procuratura Centru, mun. Chișinău cu privire la tergiversarea executării documentului executoriu de către autoritatea publică responsabilă, iar prin scrisoarea Procuraturii Centru mun. Chișinău nr. 18-206pr/12-7641 din 11 decembrie 2014 a fost informat că în rezultatul controlului efectuat de Procuratura Centru s-a constatat încălcarea art. 6 §1 al CEDO și art. 1 din Primul Protocol adițional la CEDO ca urmare a neexecutării în termen rezonabil a hotărârii judecătorești irevocabile, în legătură cu ce Procuratura Centru mun. Chișinău a adresat Primăriei mun. Chișinău o sesizare privitor la lichidarea încălcărilor de lege, precum și a clauzelor și condițiilor ce le-au favorizat.

A mai susținut că la 21 octombrie 2015, reprezentantul său a adresat executorului judecătoresc Radu Ciuchitu o nouă interpelare cu privire la mersul executării titlului executoriu emis în baza hotărârii din 8 februarie 2011 a Curții de Apel Chișinău, iar la 3 noiembrie 2015, executorul judecătoresc Radu Ciuchitu l-a informat că în urma verificării executării documentului executoriu s-a stabilit că materialele procedurii de executare au fost expediate pentru executare la Direcția generală arhitectură, urbanism și relații funciare a Consiliului mun. Chișinău, însă până în prezent nu au fost executate.

Ulterior, prin încheierea din 13 august 2015, executorul judecătoresc Radu Ciuchitu a obligat în mod repetat Consiliul mun. Chișinău să execute hotărârea judecătorească enunțată. Drept răspuns, autoritatea ar fi explicat că proiectele de decizii corespunzătoare referitoare la executarea documentului executoriu nr. 3-1103/11 din 8 februarie 2011 ar fi fost remise pentru avizare Direcției asistență juridică, însă nu au mai fost restituite.

La 25 noiembrie 2015 a depus din nou o cerere de chemare în judecată cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului moral.

Prin hotărârea din 3 februarie 2016 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău, acțiunea a fost admisă parțial, a fost constatată încălcarea dreptului său la executarea în termen rezonabil a hotărârii Curții de Apel Chișinău din 8 februarie 2011, în perioada 23 iulie 2013 până la 25 noiembrie 2015 și a fost încasată de la bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției al RM a sumei de 20 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești în perioada 23 iulie 2013 până la 25 noiembrie 2015. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia din 13 iulie 2016 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Ministerul Justiției al RM și menținută hotărârea din 3 februarie 2016 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău, decizie devenită irevocabilă prin încheierea din 30 noiembrie 2016 a Curții Supreme de Justiție.

A mai relatat că din răspunsul recent al Primăriei mun. Chișinău din 7 septembrie 2018 este evident că debitorul se află la aceeași etapă, astfel nu se dorește executarea hotărârii judecătorești irevocabile.

Prin încheierea executorului judecătoresc din 11 octombrie 2017, Consiliul mun. Chișinău a fost obligat repetat să execute hotărârea.

Prin scrisoarea din 9 ianuarie 2018 Consiliul mun. Chișinău a informat că va examina acest demers la ședința Consiliului.

A mai indicat că la 7 septembrie 2018, la demersul repetat din 4 septembrie 2018, Consiliul mun. Chișinău l-a informat despre aceleași circumstanțe ca de obicei. Astfel, este evident că nu au fost întreprinse acțiuni clare și fiabile în vederea executării hotărârii judecătorești irevocabile.

A afirmat că documentul executoriu emis în baza hotărârii Curții de Apel Chișinău din 8 februarie 2011 continuă să nu fie executat, mai mult ca atât careva evoluții în această direcție nici nu au fost întreprinse nici după constatarea de către instanța de judecată a încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

A accentuat că necătând la existența deja a unei hotărâri judecătorești irevocabile, prin care a fost constatată încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a unei hotărâri judecătorești irevocabile, în continuare i se lezează acest drept, iar în consecință, este lezat dreptul la proprietatea privată garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la CEDO, dar și dreptul constituțional la un nivel de trai decent garantat de art. 42 din Constituția RM.

A considerat că prin neexecutarea documentului executoriu, dreptul său la un nivel de trai decent este încălcat, deoarece nu poate să își exercite deplin dreptul de proprietate asupra bunului dispus de instanța de judecată, în vederea organizării și construcției casei individuale de locuit.

Totodată, a menționat că prin neexecutarea hotărârii definitive a instanței de judecată, prin atitudinea și comportamentul neglijent și indiferent al debitorului procedurii de executare, în raport atât cu obligațiile sale de autoritate publică, cât și în raport cu drepturile și libertățile fundamentale ale sale, toate în cumul i-au cauzat suferințe și trăiri negative.

Având în vedere că încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești a continuat, inclusiv după data de 25 noiembrie 2015, când a devenit definitivă și irevocabilă hotărârea prin care a fost constatată încălcarea respectivă, dar și cauzarea, drept consecință, a unui prejudiciu moral, a susținut că prin neexecutarea în continuare a hotărârii, are de suferit neconținut.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 2 din Legea privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, art. 42 și 47 alin. (1) din Constituția RM, art. 166-167 CPC.

A solicitat constatarea repetată a încălcării de către Consiliul mun. Chișinău și Primăria mun. Chișinău a dreptului la executarea în termen rezonabil a deciziei Curții de Apel Chișinău din 8 februarie 2011, dispunerea reparării de către stat a prejudiciului moral cauzat pentru perioada 26 noiembrie 2015 – 10 septembrie 2018, ca rezultat al încălcării dreptului său la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătoreștedefinitive și irevocabile, încasarea din contul bugetului de stat a sumei de 50 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 19 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani, a fost admisă parțial acțiunea, constatându-se încălcarea dreptului lui Ion Bolocan la executarea în termen rezonabil a hotărârii Curții de Apel Chișinău din 8 februarie 2011, pentru perioada 26 noiembrie 2015 – 10 septembrie 2018.

A fost încasată din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Jutiției al RM în beneficiul lui Ion Bolocan prejudiciul moral pentru încălcarea dreptului la executarea

hotărârii în termen rezonabil în mărime de 16511,75 de lei și cheltuielile de judecată privind asistența juridică în mărime de 2 000 de lei.

În rest acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de către Ion Bolocan și Ministerul Justiției al RM și menținută hotărârea din 19 decembrie 2018 a Judecătorei Chișinău sediul Buiucani.

La 9 iulie 2019, Ion Bolocan a declarat recurs împotriva deciziei din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii, cu emiterea unei noi hotărâri în partea dată de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărârile recurate în partea încasării sumelor pe care le consideră reduce.

A menționat că decizia instanței de apel este una ilegală, dat fiind faptul că instanța a examinat superficial apelul său, preluând în totalmente poziția instanței de fond în partea calculării sumelor încasate.

A indicat că până în prezent dânsul împreună cu familia sa suferă în mod considerabil din cauza încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești. Documentul executoriu continuă să fie ignorat și neexecutat, dânsul fiind lipsit de posibilitatea de-a asigura familiei sale un nivel de trai decent, într-un spațiu destinat și special amenajat, într-o locuință proprie.

A considerat că nu poate fi micșorat cuantumul unor despăgubiri necesare, rezonabile și realmente angajate.

Suma acordată cu titlu de prejudiciu moral în cuantum de 16 511,75 de lei pentru refuzul de-a oferi un spațiu locativ garantat prin lege, este una irațională, calculată în baza unei formule necunoscute, care nu vine să aprecieze expres situația sa, dar vine să aplice o practică ce nu poate fi aceeași în toate dosarele de neexecutare a actelor de dispoziție judecătorești.

Mai mult, el este privat de dreptul său exclusiv timp de 7 ani, fără a evalua sub niciun aspect la capitolul executare silită.

Cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată, a evidențiat că instanța de fond în mod eronat a diminuat cheltuielile de asistență juridică suportate efectiv și achitate în baza bonului de plată fiscal anexat la materialele cauzei. Or, suma de 5 000 de lei a fost contractată pentru asistența juridică prestată de avocat până la ultima instanță de recurs, în urma executării tuturor căilor de atac disponibile sau până la satisfacerea integrală a pretențiilor formulate.

A precizat că cheltuielile de asistență juridică solicitate sunt rezonabile, necesare și reale, iar instanța de fond în mod ilegal, cu încălcarea tuturor principiilor de apreciere obiectivă, a stabilit că urmează să-i fie compensate doar în mărime de 2 000 de lei.

La 8 august 2019, Ministerul Justiției al RM a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea admiterii acțiunii, cu emiterea unei noi hotărâri în partea dată de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că concluziile atât a instanței de fond, cât și a instanței de apel derivă parțial din aprecierea eronată a normelor de drept material ce reglementează examinarea acțiunilor privind repararea de către stat a prejudiciului

cauzat prin încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

A reținut că instanțele de judecată au ignorat prevederile Codului de executare și a Legii privind executorii judecătorești, care reglementează expres că executarea începe de la cererea creditorului.

Prin urmare, în acest sens este relevant de a menționa faptul că orice acțiune ale executorului judecătoresc în vederea executării documentului executoriu necesită cererea creditorului. Respectiv, în baza principiului disponibilității prevăzut în art. 4 din Codul de executare, creditorul dispune de dreptul de a cere executarea silită a documentelor executorii, precum și de a renunța la executarea începută, sau de a amâna pornirea ei, în limitele prescripției dreptului stabilit.

A susținut că în acest context nu se pune în discuție faptul neîntreprinderii tuturor măsurilor necesare în vederea executării documentului executoriu în litigiu, în condițiile în care nemijlocit creditorul Ion Bolocan nu a dat dovadă de maximă diligență și voință întru executarea documentului în beneficiul său (neprezentarea pe o perioadă îndelungată în biroul executorului judecătoresc pentru a coordona mersul procedurii de executare, nu a solicitat de la autoritatea responsabilă careva informație privind mersul procedurii de executare înaintării propunerilor), doar pasiv a așteptat executarea.

Acest comportament pe parcursul derulării procedurii de executare, confirmă expres că Ion Bolocan în mod direct a aprobat tacit toate acțiunile întreprinse de către autoritatea responsabilă de executarea hotărârii judecătorești, ca ulterior, să înainteze conform Legii nr. 87 prezenta acțiune.

A evidențiat că executorul judecătoresc a reacționat imediat la toate cererile lui Ion Bolocan și în acest sens nu îi poate fi imputată tergiversarea executării.

În această ordine de idei, a subliniat că rolul creditorului în cadrul procedurii de executare nu se rezumă numai de a înainta documentul executoriu spre executare silită și de a solicita urgentarea executării dar, în conformitate cu prevederile art. 44 alin. (5) Codul de executare, mai este și în a acorda executorului judecătoresc sprijin efectiv pentru aducerea la îndeplinire a executării silite, punându-i la dispoziție și mijloacele necesare în acest scop.

Responsabilitatea statului nu se extinde dincolo de procedura de executare, iar sarcina autorităților naționale în asemenea cauze este de a pune la dispoziția creditorului un mecanism, dar nu de a substitui debitorul și a achita sumele adjudecate în hotărârea judecătorească.

Intimatul Ion Bolocan, invocând în substanță art. 6 CEDO, nu a confirmat existența culpabilității organelor de executare în procesul de executare a hotărârii judecătorești irevocabile.

A conchis că legislația în vigoare nu acordă dreptul în mod automat la prejudiciu moral, în lipsa dovezilor că persoana a suferit un prejudiciu în urma încălcării dreptului garantat de lege. Este important ca instanța să motiveze circumstanțele cauzei care justifică acordarea unei reparații, aceasta să nu fie teoretică și iluzorie.

În partea ce ține de cheltuielile pentru asistență juridică invocate că au fost suportate în scopul examinării cauzelor, a considerat că quantumul solicitat este excesiv și exagerat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 3 iunie 2019, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 193), aceasta fiind recepționată de către recurentul Ministerul Justiției al RM la 12 iunie 2019 (f. d. 210), însă careva date care ar confirma recepționarea copiei deciziei de către recurentul Ion Bolocan la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursurile în termenul legal.

Examinând temeiurile recursurilor declarate de Ion Bolocan și Ministerul Justiției al Republicii Moldova, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile drept inadmisibile din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de Ion Bolocan și Ministerul Justiției al Republicii Moldova nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursurile declarate se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța

atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursurile declarate de Ion Bolocan și Ministerul Justiției al Republicii Moldova urmează a fi considerate ca inadmisibile.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Ion Bolocan și Ministerul Justiției al Republicii Moldova împotriva deciziei din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari